

Arrest

nr. 275 606 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskyalaan 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1987.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 november 2018. Op 8 januari 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 november 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 17 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Angolese nationaliteit te beschikken. U behoort tot de Bakongo-etnie en bent protestants (> pinkstergemeenschap). U hebt geen broers of zussen. U bent gehuwd en hebt twee kinderen. U bent geboren op 5 mei 1987 te Damba (provincie Uigé). Uw vader overleed kort voor of na uw geboorte en uw moeder toen u vijf jaar oud was. U werd grootgebracht door haar oudste zus, L.A., in Kakwako. In 2006 begon u een relatie met M.A.M.. Een jaar later verhuisde u naar uw moeders jongste zus, K.L., in de gemeente Benfica (provincie Luanda). Drie jaar later behaalde u uw diploma secundair onderwijs. In de periode 2011-2013 werkte u als receptioniste. In 2013 verloofde u zich met M., die tewerkgesteld was bij de luchtmacht. Jullie dochter werd geboren op 11 maart 2015 te Luanda. Jullie huwden op 24 september 2015 en gingen samenwonen. Op 2 juli 2018 was uw man op missie in de provincie Moxico. U was zeven maanden zwanger en thuis met zijn jongste broer toen 's nachts drie gemaskerde mannen inbraken. Ze vroegen waar uw man was, bedreigden u en sloegen uw schoonbroer. Toen ze geld vroegen, gaf u de bankkaarten van u en uw man. Het incident had een negatieve impact op uw bloeddruk. De volgende dag werd u opgenomen in het ziekenhuis, waar u uw zwangerschap verloor. Uw man keerde terug naar Luanda en gaf aan dat jullie best niet konden terugkeren naar huis. U logeerde bij uw tante K. en hij bij zijn neven. In het ziekenhuis kreeg u het advies een aantal jaren niet meer zwanger te worden en naar het buitenland te gaan voor een medische behandeling. Uw echtgenoot regelde visa voor Portugal. In september 2018 merkte dat u toch opnieuw zwanger was.

Op 15 november 2018 vlogen u, uw echtgenoot en uw dochtertje op legale wijze, met eigen reisdocumenten en visa, van Angola naar Portugal. Drie dagen later stapten jullie op een bus naar België. Begin december zei uw man dat hij moest terugkeren naar Angola om dringende zaken te regelen. Hij overtuigde u in België te blijven voor de medische bijstand bij uw risicozwangerschap. Op 8 januari 2019 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming. Toen u uw man telefonisch niet kon bereiken, belde u uw tante K.. Zij contacteerde op haar beurt de collega's van uw man. Eén van hen vertelde haar dat hij en uw man sympathisanten waren van UNITA en daarom reeds tijdlang vervolgd werden. Omwille van uw bloeddrukproblemen bracht uw tante u hiervan pas op de hoogte na uw bevalling. Op 30 april 2019 werd uw zoon H.M.M. geboren te Pelt (België). Een maand later belde uw man u met een Congolees nummer. Hij zei dat hij op buitenlandmissie was en daarom tijdlang onbereikbaar was geweest. U confronteerde hem met zijn politieke activiteiten. Hij gaf toe dat hij al enige tijd sympathisant was van UNITA en zich in 2018 officieel wou integreren in de partij. De legerop was hiertegen gekant en begon uw man te vervolgen. De overval van 2 juli 2018 maakte deel uit van de vervolging die ertoe moest leiden dat uw man zijn politieke activiteiten zou stopzetten. Momenteel leeft hij ondergedoken op een onbekende plaats in Angola en belt hij u af en toe.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk kon maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er moet worden vastgesteld dat u vage en lacunaire verklaringen aflegde omtrent uw echtgenoot en zijn connecties met de politieke partij UNITA. Zo kon u nagenoeg niets vertellen over de opstart en aard van zijn activiteiten, over zijn medeactivisten of over zijn persoonlijke aantrekking tot de partijideologie. Wanneer werd gevraagd sinds wanneer uw man sympathisant was, stelde u het niet te weten (notities persoonlijk onderhoud dd. 16 november 2021 (verder 'notities'), p. 20). In verband met zijn positie kon u slechts vertellen dat hij een sympathisant was, toespraken bijwoonde en zich voorbereidde op een integratie in de partij. U had geen informatie over eventuele andere activiteiten. U stelde dat één van zijn legercollega's ook betrokken was bij UNITA, maar was niet in staat zijn naam of positie te geven (notities, p. 16). Evenmin kon u vertellen waarom uw echtgenoot zich aangetrokken voelde tot het gedachtegoed van UNITA (notities, p. 17). De geloofwaardigheid van zijn politiek profiel wordt verder ondergraven door uw lacunaire verklaringen omtrent de bedreiging en vervolging. Aanvankelijk sprak u over "vervolgen" en "viseren" (notities, p. 11, 15). Wanneer u om een concrete toelichting werd verzocht, zei u dat "ze hem wilden dwingen uit de partij te stappen" (notities, p. 15). Terloops wordt opgemerkt dat uw man onmogelijk een partij kan verlaten waar hij nooit tot is toegetreden. Verder wordt vastgesteld dat u niet in staat was zijn vervolgers te identificeren. Zo sprak u over "het hogere echelon van het leger" (ibid.). Wanneer werd gevraagd of u het hogere echelon van de luchtmacht bedoelde, verbreedde u de vervolgingsactor naar

"het overkoepelende niveau van de huidige regering" (ibid.). Deze identificatie is niet alleen vaag, maar ook inconsistent met uw verklaringen omtrent jullie legaal vertrek uit Angola (cf. infra). In verband met de vervolgingsfeiten, verwees u naar de druk om uit de partij te stappen en de inbraak in jullie gezinswoning. U had het over een probleem bij de legerchefs. Wanneer u werd bevraagd over de inhoud van dat probleem of de precieze gebeurtenissen, moest u het antwoord schuldig blijven (notities, p. 19). Uw onwetendheid en vage verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het politiek profiel van uw man – nochtans de kern van uw vervolgingsrelaas.

Uw verdediging dat u weinig kan vertellen omdat u jarenlang niet op de hoogte was van zijn activiteiten, is niet afdoende. Zo werd u in mei 2019 ingelicht over zijn politieke sympathieën – maar liefst tweeënhalf jaar vóór het plaatsvinden van uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS (notities, p. 11). Daarenboven hebt u nog regelmatig contact met uw echtgenoot. Jullie laatste telefoongesprek vond twee weken voor uw persoonlijk onderhoud plaats (notities, p. 12). In die tweeënhalf jaren had u dus voldoende mogelijkheden om meer informatie te vragen over zijn profiel, activiteiten, medeactivisten en vervolgers. Op uw schouders rust immers een medewerkingsplicht, waarbij u de nodige feiten en relevante elementen dient aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over uw verzoek om internationale bescherming. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, herhaalde u dat u slechts weet wat uw man u vertelde (notities, p. 19). Met uw vage verklaringen verzaakt u niet enkel aan uw plicht tot medewerking. Uw gehele onwetendheid staat bovendien in scherp contrast met jullie relationele achtergrond en woonsituatie. Zo hebben jullie een vaste relatie sinds 2006, waren jullie verloofd van 2013 tot 2015 en gehuwd en samenwonend sinds 2015 (notities, p. 7). Toch hebt u in al die jaren nooit iets gemerkt van zijn politieke sympathieën of activiteiten (notities, p. 11, 16). U kon zelfs niet toelichten waarom uw echtgenoot, een man waarmee u reeds vijftien jaren uw leven deelt, aangesproken zou zijn door het gedachtegoed van UNITA (notities, p. 17). Wanneer u hierop werd gewezen, antwoordde u dat hij er niet over vertelde omdat jullie een goed salaris en goed leven hadden (notities, p. 20). Zijn beslissing om zijn politieke activiteiten te verbergen, verklaart echter niet waarom u niets had gemerkt, niets kan vertellen over zijn algemene politieke kleur en hem hierover niets hebt gevraagd in het kader van uw asielprocedure, die immers geheel gebaseerd is op zijn politiek profiel.

Uw verklaringen contrasteren eveneens met de inhoud van uw visumdossier (nr. PRT004778471). Op 24 maart 2020 diende het CGVS een verzoek in om inlichtingen bij de Portugese ambassade te Luanda. Op 20 oktober 2021 ontving het Commissariaat-generaal de documenten die u en uw echtgenoot daar hadden voorgelegd om een Schengenvisum te bekomen. Het visumdossier werd integraal toegevoegd aan uw asioldossier en bevat, onder andere, uittreksels van de bankrekening van uw echtgenoot van de periode 1 januari 2018 tot 10 september 2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde u dat u thuis werd overvallen op 2 juli 2018. U moest de beschikbare bankkaarten en codes afstaan. De gestolen kaart van uw echtgenoot betrof een rekening bij BPC waarop zijn salaris werd gestort. Van uw rekening werd 20.000 kwanza gestolen en van uw man "was het veel meer" (notities, p. 14). Opmerkelijk genoeg is van deze beroving geen spoor te vinden in de uittreksels van de BPC-rekening van uw echtgenoot (nr. 0012-A09388-011-AOA). Er vonden geen verrichtingen plaats tussen 29 mei en 4 juli 2018. Die dag werd zijn loon uitbetaald. Er is geen sprake van abnormale activiteiten, zoals het plunderen van de rekening. Er kan slechts besloten worden dat u onwaarschijnlijke verklaringen aflegde omtrent uw woninginbraak. Dit incident vloeide nochtans rechtstreeks voort uit de politieke activiteiten van uw echtgenoot en vormde de directe aanleiding voor jullie vertrek uit Angola.

De geloofwaardigheid van de politieke vervolging van uw echtgenoot wordt verder ondermijnd door de legale wijze waarop hij het land verliet. Ondanks uw bewering dat uw man werd vervolgd door "het hogere echelon van het leger [en] het overkoepelend niveau van de huidige regering" (notities, p. 15), kon hij probleemloos met zijn gezin het land verlaten via de luchthaven, met zijn eigen paspoort en visum. Wanneer u met deze discrepantie werd geconfronteerd, stelde u dat het probleem toen nog niet veralgemeend was: "het was alleen maar met de kern van chefs in het leger, op die moment. Hij kon de situatie nog beheersen" (notities, p. 19). Verder kon u niets toelichten over de aard van het probleem, de wijze waarop uw man het beheerste of welke legerchefs hem bedreigden. Bovendien had u eerder nog verteld hoe de vervolging van uw man wel uitging van het niveau van de regering (cf. supra). Uw beknopte, niet-consistente en niet-geconcretiseerde verwijzing naar een beheersbaar probleem kan dus niet als afdoende verklaring worden aangenomen voor het contrast tussen uw politieke vervolging en uw legaal vertrek. In het kader van bevreedende elementen die onverenigbaar zijn met de door u aangehaalde vrees, dient nog verwezen te worden naar uw echtgenoot die terugkeerde naar Angola. Het is uiterst merkwaardig dat een persoon terugkeert naar het land dat hij net verlaten had om te ontsnappen aan vervolging of ernstige schade. Uw volharding in de stelling dat uw echtgenoot vooral na zijn vertrek vervolgd werd (notities, p. 15, 19), onderstreept nogmaals de onverklaarbaarheid van zijn gedrag. Opnieuw bleek u niet in staat om zijn beslissing enigszins te duiden. In uw vrij relaas stelde u dat hij moest terugkeren omdat ze anders iemand van zijn familie zouden vermoorden (notities, p. 11). Later bleek u hiermee te verwijzen naar uw schoonbroer die enkel bedreigd werd tijdens de inbraak van 2 juli 2018

(notities, p. 20). U werd veelvuldig bevraagd over de beweegredenen van uw man om zijn zwangere vrouw en dochtertje in België te laten en terug te keren naar een land waarvan hij vervolging vreest. Telkenmale antwoordde u dat hij slechts had gezegd dat hij moest terugkeren om dringende zaken te regelen (notities, p. 18, 20). Het is geenszins aannemelijk dat u geen enkele vraag stelde toen uw echtgenoot u informeerde over zijn terugkeer naar Angola. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, herhaalde u dat u niet kan vertellen wat u niet weet: "alleen hij weet wat de hoogdringendheid was, [...] alleen hij kan het zeggen" (notities, p. 20). Opnieuw kan er weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde onwetendheid. Uw vage verklaringen hebben niet het vermogen om het bevreemdend gedrag van uw partner te duiden.

De combinatie van jullie legaal vertrek en zijn vrijwillige terugkeer met uw vage, lacunaire en inconsistente verklaringen omtrent zijn activiteiten en vervolging, doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van het politiek profiel van uw man. Er moet worden vastgesteld dat uw reis naar Europa niet was ingegeven door politieke, maar door medische motieven. Op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat omwille van uw zwangerschap naar België reisde (Verklaring DVZ dd. 25 april 2019, vraag 31, 37). Uw familie had besloten dat u "best naar het buitenland kon gaan om betere medische zorg te krijgen" (ibid., vraag 32). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verwees u herhaaldelijk naar deze medische vertrekreden (notities, p. 11-12, 17). U stelde evenwel dat uw echtgenoot "ook [is] meegekomen om zich te onttrekken van die politieke moeilijkheden" (notities, p. 11). Aangezien u geen nauwkeurige, concrete en consistente verklaringen kon afleggen omtrent zijn politieke moeilijkheden, kan geen geloof worden gehecht aan de zogenaamde politieke vertrekreden van uw echtgenoot. De vaststelling dat u om louter medische redenen Angola verliet, wordt verder onderstreept door uw onvermogen om uw terugkeervrees te duiden. Wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd wat u concreet zou overkomen indien u zou terugkeren naar Angola, wees u opnieuw naar uw echtgenoot: "hij [...] weet dat het daar niet goed is. Waarom zou ik dan terugkeren?" (notities, p. 20). U kon u nog vertellen dat mensen die problemen hebben met de regering niet welkom zijn. Wanneer werd gevraagd wat de regering u dan precies zou (kunnen) aandoen, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (notities, p. 21).

Er moet worden besloten dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, bestaat.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen zouden kunnen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij wijst erop dat zij tot aan haar bevalling op 30 april 2019 in België onwetend was over de politieke activiteiten van haar echtgenoot. Zij stelt dat haar echtgenoot erin is geslaagd zijn voornemens om de politieke partij UNITA officieel te vervoegen, voor haar te verbergen, terwijl toch zijn meerderen hiervan op de hoogte waren. Zij stelt voorts dat haar tante K., "die overigens de zuster van haar echtgenoot is", pas na contactname met de collega's van verzoeksters echtgenoot te weten kwam dat hij aanhanger van UNITA was en sinds een bepaalde tijd werd vervolgd. De verzoekende partij betoogt: "Derhalve moeten bij vaststellen dat de eiseres geen enkel middel had om er rekenschap van te nemen dat haar echtgenoot politiek actief was, zelfs toen zij moeilijkheden kreeg met de plaatselijke autoriteiten en dat zij deze informatie zelfs voor haar broers en zusters verborgen had gehouden." Er kan haar niet verweten worden dat zij geen kennis had van de politieke activiteiten van haar echtgenoot, aldus de verzoekende partij. Zij citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verder voert de verzoekende partij aan dat zij niet bij machte is te verduidelijken welke autoriteiten haar vervolgen. Zij stelt: "Haar enige bewering hieromtrent berust op de feiten van de publieke onveiligheid in Angola waar zelfs de volledige bevolking opgezadeld wordt met rivaliteiten en politieke oorlogen tussen UNITA en het plaatselijke regime. Het is op deze enige basis dat zij zich grondt om op te werpen dat de vervolgers de plaatselijke overheid van het land is en niet de meerderen van de luchtmacht." De verzoekende partij citeert vervolgens uit een arrest van de Raad, uit de proceduregids van UNHCR en uit een rapport van Human Rights Watch, alsmede verwijst zij naar een reeks andere rapporten betreffende Angola.

Verder betoogt de verzoekende partij dat haar echtgenoot op legale wijze Angola kon verlaten omdat de vervolging waaraan hij onderhevig is, nog niet op een dergelijk peil was dat hij zich verplicht zag om voortdurend op verborgen wijze te leven, zoals dit nu wel het geval is. Zij stelt dat hij toen nog geen officieel lid van UNITA was en dat zijn deelname zich beperkte tot het bijwonen van vergaderingen *“en andere routineuse partij-activiteiten”*. Zij betoogt dat hij tegelijkertijd bij de luchtmacht werkte en er zijn plicht vervulde opdat hij niet zou worden gearresteerd op zijn werkplaats. Wanneer hij naar Angola terugkeerde, *“ging zijn engagement in de UNITA op een hoger niveau en daaruit sproot voort dat hij niet meer naar zijn plaats van tewerkstelling kan terugkeren en dat hij heden ondergedoken is.”* Volgens de verzoekende partij heeft de commissaris-generaal een verkeerde interpretatie gegeven aan de opgegeven feiten. De verzoekende partij citeert uit een arrest van de Raad van State.

Inzake de keuze van haar echtgenoot om na hun aankomst in België naar Angola terug te keren, betoogt de verzoekende partij dat hij Angola niet had verlaten om aan vervolging te ontsnappen *“vermits hij teruggekeerd is met zijn volledige akkoord”*. Zijn reis had als voornamelijk doel om de verzoekende partij naar België te begeleiden omwille van haar gezondheidstoestand, aldus de verzoekende partij. De verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal alle feiten verkeerd heeft geïnterpreteerd. Zij citeert uit een arrest van de Raad van State. Zij besluit dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is en citeert uit een arrest van het Hof van Cassatie.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij wijst erop dat de commissaris-generaal haar nationaliteit niet betwist. Zij citeert vervolgens uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en uit een rapport van Amnesty International. Zij besluit dat: *“Het blijkt dat Angola heden ten dage een rechteloos land is waar de fundamentele rechten van de burgers geenszins gerespecteerd worden. Uit hetgeen voorafgaat kunnen wij stellen dat de eiseres niet mag teruggestuurd worden naar haar land omwille van het risico voor de vervolgingen vanwege de autoriteiten die haar echtgenoot opsporen en die niet zullen aarzelen om de hem ten laste gelegde feiten aan haar te verwijten.”*

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat, alhoewel zij niet zelf kan worden beschouwd als een politieke activiste, deze kwalificering haar kan worden toegeschreven door de autoriteiten omwille van de activiteiten van haar echtgenoot. Zij stelt dat de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten zijn verbonden met een van de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, met name omwille van haar door de autoriteiten toegeschreven politieke overtuiging. De verzoekende partij citeert uit een arrest van de Raad. De verzoekende partij besluit dat: *“In dit geval, in het licht van de plaatselijke situatie aangaande mensenrechten in Angola, waarvan U hierboven de gedetailleerde omschrijvingen kunt nagaan en met uitzondering van eventuele vergetelheden in haar verklaringen en de vergaarde informatie vanwege de tegenpartij, dient deze huidige asielaanvraag onderzocht te worden aangaande haar vrees voor vervolging omwille van politieke overtuigingen. Daaruit volgt aldus dat het naar volle recht gerechtvaardigd is dat zij erkend zal worden als vluchteling met inachtneming van het artikel 48/3, § 4, van de wet van 15/12/1980 betreffende de vreemdelingen ;”*

2.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens de verzoekende partij zijn er ernstige argumenten om te geloven dat, indien zij zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst, zij aldaar een risico loopt om ernstige inbreuken op haar persoonlijke integriteit op te lopen zoals omschreven in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zij vreest het slachtoffer te zullen worden van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen, zelfs met de dood tot gevolg, ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. Zij besluit dat: *“Zij kan evenmin, rekening houdende met de risico's die hierboven werden omschreven alsmede omwille van haar vrees voor vervolging omwille van de hierboven opgesomde gebeurtenissen, staat maken op een bescherming vanwege de autoriteiten van haar land van herkomst. Uit hetgeen voorafgaat, dient de beslissing van het CGVS hervormd te worden en bijgevolg is het gepast haar de subsidiaire bescherming toe te kennen in de zin van het voorheen vermelde artikel 48/4 ;”*.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Aldus maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat artikel 1 enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt en dat artikel 4 uiteenzet in welke gevallen de motiveringsplicht niet van toepassing is. De verzoekende partij duidt niet aan op welke wijze deze artikelen geschonden zouden (kunnen) zijn.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door de Angolese autoriteiten wordt geviséerd omwille van de politieke activiteiten van haar echtgenoot voor de politieke partij UNITA. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. De verzoekende partij legt geen documenten voor ter staving van haar verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van verzoeksters verklaringen, zij geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die zij in Angola ondervonden heeft

naar aanleiding van de betrokkenheid van haar echtgenoot bij de politieke partij UNITA. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) de verzoekende partij vage en lacunaire verklaringen aflegt over de betrokkenheid van haar echtgenoot bij UNITA. Zo weet zij amper iets te vertellen over de manier waarop haar echtgenoot bij UNITA betrokken geraakte, wie zijn medeactivisten zijn of waarom hij zich in de partijideologie kan vinden. Zij weet slechts gebrekkige verklaringen af te leggen over zijn activiteiten en zij kent ook niet de namen van diens collega-militair die eveneens bij UNITA is aangesloten. Verder weet de verzoekende partij evenmin op een doorleefde, coherente en gedetailleerde wijze te duiden op welke wijze haar echtgenoot, en in het verlengde hiervan zijzelf, wordt vervolgd en evenmin door wie. Zij had het over een probleem met de legerchefs maar kan dit probleem niet duiden of verder toelichten.

(ii) de verzoekende partij reeds in mei 2019 op de hoogte kwam van de politieke activiteiten van haar echtgenoot en zij met hem regelmatig telefonisch contact heeft, zodat haar bewering dat zij pas in België op de hoogte kwam van diens politieke activiteiten en problemen geen afdoende verschooning vormt voor haar gebrekkige kennis. Dit klemmt des te meer daar uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij en haar echtgenoot elkaar reeds 15 jaar kennen, zodat het niet aannemelijk is dat zij nooit iets zou hebben geweten en/of gemerkt van zijn politieke interesses en bezigheden en/of nooit de moeite heeft genomen om haarzelf hieromtrent te informeren in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

(iii) de bewering van de verzoekende partij dat zij op 2 juli 2018 werd overvallen in haar huis, waarbij zij haar belagers de bankkaarten van haar en haar echtgenoot meegaf niet te rijmen valt met de vaststellingen in haar visumdossier (administratief dossier, stuk 4) waarin de rekeninguittreksels van haar echtgenoot zijn opgenomen en waaruit niet blijkt dat er verrichtingen plaatsvonden tussen 29 mei en 4 juli 2018.

(iv) de door de verzoekende partij voorgehouden problemen van haar echtgenoot met de Angolese autoriteiten onverzoenbaar zijn met de vaststelling dat hij op legale wijze met zijn paspoort met visum het land kon verlaten. De verzoekende partij kon niet toelichten op welke wijze haar echtgenoot erin zou zijn geslaagd om het op dat moment bestaande probleem "met de legerchefs" het hoofd te bieden teneinde desalniettemin op legale wijze het land te kunnen verlaten. Dit klemmt des te meer daar haar echtgenoot nadien vrijwillig naar Angola terugkeerde, hierbij de zwangere verzoekende partij en hun dochtertje achterlatend, zonder dat zij hiervoor een afdoende verschooning kan doen gelden. Zij komt dienaangaande immers niet verder dan vage en uiteenlopende verklaringen.

(v) de voorgaande vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door de verzoekende partij voorgehouden politieke profiel van haar echtgenoot. Dit klemmt des te meer daar uit haar verklaringen blijkt dat zij naar Europa reisden omwille van medische redenen in het kader van verzoeksters zwangerschap. Bovendien wist de verzoekende partij geenszins concreet te duiden wat haar ingeval van terugkeer naar Angola zou kunnen overkomen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In het voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

De verzoekende partij volhardt in haar verzoekschrift in haar eerdere bewering dat zij voorafgaand aan haar bevalling in België niet op de hoogte was van de politieke activiteiten van haar echtgenoot, zodat haar volgens haar niet kan worden verweten geen kennis te hebben gehad van deze activiteiten. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing evenwel terecht op dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij reeds 15 jaar met haar echtgenoot samen is en dat zij vanuit België regelmatig telefonisch contact heeft met haar echtgenoot, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot alle relevante elementen van het politiek activisme van haar echtgenoot in Angola in het licht van haar verzoek om internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze

ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat de verzoekende partij naliet dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. De verzoekende partij, die haar verzoek om internationale bescherming indiende op 8 januari 2019 en op 16 november 2021 werd gehoord op het CGVS, had aldus ruimschoots de tijd om zich over alle relevante elementen met betrekking tot het politiek activisme van haar echtgenoot en de hieruit voortvloeiende problemen te informeren, *quod non*.

De Raad merkt overigens op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert dat K. de zuster is van haar echtgenoot, waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals verklaarde dat K. de jongste zus van haar eigen moeder is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Dit vormt een bijkomende negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid en voor de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Met betrekking tot de actoren van vervolging, komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat zij niet precies weet wie haar belagers zijn. Zij verwijst naar *“feiten van de publieke onveiligheid in Angola waar zelfs de volledige bevolking opgezadeld wordt met rivaliteiten en politieke oorlogen tussen UNITA en het plaatselijke regime”* op basis waarvan zij stelt dat de actor van vervolging de plaatselijke overheid is en niet de meerderen van de luchtmacht. Uit de informatie toegevoegd in het verzoekschrift blijkt echter allerm minst dat er in Angola sprake is van een algemene situatie van geweld ten aanzien van de hele Angolese bevolking in het kader van *“rivaliteiten en politieke oorlogen tussen UNITA en het plaatselijke regime”*. Dit betreft dan ook slechts het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verwees de verzoekende partij overigens wel degelijk eveneens naar problemen met het leger in het kader van de politieke activiteiten van haar echtgenoot. Dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift plots beweert dat zij enkel problemen vreest *“met het plaatselijk regime”*, is dan ook tegenstrijdig met haar eerdere beweringen. Aldus wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Het voorgaande klemmt des te meer daar de verzoekende partij nalaat te duiden door welke diensten/componenten/personen van *“de plaatselijke overheid”* zij en/of haar echtgenoot zouden worden gevisieerd.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar echtgenoot op legale wijze Angola kon verlaten omdat er op dat moment nog geen sprake was van dermate ernstige problemen dat hij zich genoodzaakt zou zien om ondergedoken te leven, zoals hij dat nu doet. Tevens wijst de verzoekende partij erop dat haar echtgenoot toen nog zijn plicht bleef vervullen bij de luchtmacht en dat zijn politiek engagement voor UNITA na zijn terugkeer naar Angola toenam waardoor hij niet meer naar zijn plaats van tewerkstelling kon terugkeren en diende onder te duiken. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zij op 2 juli 2018 thuis werd overvallen en dat zij achteraf te weten kwam dat dit een afrekening was omdat haar man als militair lid/sympathisant was van een oppositiepartij (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Aldus kan niet worden aangenomen dat haar echtgenoot op het moment van hun vertrek naar Europa in 2019 nog niet zou zijn gevisieerd door het leger en/of de Angolese autoriteiten omwille van zijn betrokkenheid bij UNITA. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift is dan ook onverzoenbaar met haar eerdere verklaringen, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij. De legale uitreis van verzoeksters echtgenoot dient bovendien samen bekeken te worden met diens vrijwillige beslissing om nadien naar Angola terug te keren. Dienaangaande komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te stellen dat haar echtgenoot niet naar België kwam om aan vervolging te ontsnappen – een bewering die niet verzoenbaar is met de beweerde overval op 2 juli 2018 – en enkel de verzoekende partij wenste te begeleiden omwille van haar gezondheidstoestand – waarmee zij bevestigt dat de aanvankelijke reden voor het verlaten van Angola bestond uit het zoeken van medische verzorging voor de verzoekende partij, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing reeds terecht opmerkte.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit rapporten, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Aldus volstaat deze informatie op zich niet teneinde de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas alsnog te herstellen en/of om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

Gezien het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift stelt dat haar door de Angolese autoriteiten, in het verlengde van het politiek activisme van haar echtgenoot, een politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zou worden toegeschreven. Aan het politiek activisme van verzoeksters echtgenoot kan immers geen geloof worden gehecht.

6.4. Het geheel aan verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M. RYCKASEYS